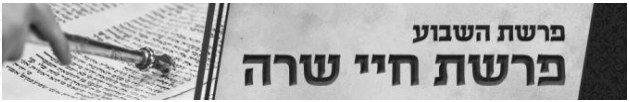

עזון תורני שכוחי אברהם של תורה

גליון 629

בית הכנסת "עולי בבל" ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל רח"י יוסף חיים אור-יהודה ת"ו

"ויאמר אברהם אל עבדו... המושל בכל אשר לו... ואשביעך בה' אשר לא תיקח אישה לבני מבנות הכנעני"...

פסחה האלה

"ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים שני חיי שרה" – כל ימיה גדושים היו בתוכן של תורה, מצוות ומעשים טובים. היא ניצלה כל רגע בחייה, גם כשאכלה וְיָשְׁנָה, מטרתה היתה כדי לעבוד את ה'.

גם לגבי בעלה אברהם נאמר "ואברהם זקן בא בימים" מה פירוש "בא בימים"? אין הכוונה זקן, כי זה כבר נאמר, מפרש האלשיך הקדוש אדם שבא וכל ימיו אתו. אברהם מילא את ימיו בתוכן ועשייה, וכשבא והתייצב לפני בית דין של מעלה, בא עם כל ימיו, אחד מהם לא נעדר. ואמרו במדרש: "אמר רב אחא: יש לך אדם שהוא בזקנה ואינו בימים, בימים ואינו בזקנה, אבל כאן זקנה כנגד ימים". ובספר "קול יהודה" להגאון רבי יהודה צדקה זצ"ל מסביר שלכן זכה להמשך הפסוק "וה' ברך את אברהם בכל", כשם שהוא מילא את תפקידו בשלמות – כך גם ברכתו של הקב"ה היתה "בכל" – בשלמות.

מלאכת ניצול הזמן אינה קלה כלל ועיקר. היצר הרע מנסה לאבד מן האדם את המתנה היקרה ביותר שבידו - הזמן הקצוב שהועמד לרשותו. לעתים הוא נוסך באדם תרדמה, כדי שלא יחוש בחלוף הימים, ולעתים, להיפך, הוא מעמיס עליו טרדות רבות. יש ההולך בטל, ומחשבותיו עסוקות בשאלה: איך "להרוג" את הזמן, ויש מי שאף פעם אין לו זמן, אולם כשתבדוק תמצא, שתמיד הוא עסוק בעניינים שאינם אלא השחתת זמן.

יש לך אדם שחי עד שנות זקנה ושיבה, אך כשתבחן את שנותיו במבחן ערכיותו, תמצא כי על פי מבחן זה, גילו הוא כגיל של ילד... אדם כזה, שמגיע לגיל מאה ומת, החברה קדישא אינה קוברת אדם בן מאה, אלא אדם בן יום, כי את שאר השנים הוא כבר קבר בעצמו...

שבת שלום
שמשון אליעזר פוקס

אברהם סומך על אליעזר שינהל את כל נכסיו ורכושו "המושל בכל אשר לו" אך כאשר מגיע הדבר לעניין הבית של יצחק, אברהם נדרש לנקוט פעולה שמביעה חוסר אמון מוחלט: "ואשביעך בה' אלוקי השמים ואלוקי הארץ אשר לא תיקח אישה לבני מבנות הכנעני"... מה קרה פתאום היכן האמון של שנים?! חז"ל מבארים את ההבדל: כאשר מדובר בעניינים גשמיים לאברהם לא אכפת ומשאיר את אליעזר לנהל את העניינים... אך כאשר מדובר בעניינים רוחניים - בניין הבית של עם ישראל כאן אברהם כבר לא סומך על אף אחד וקם בעצמו לבדוק, עושה כל שיכול על מנת להבטיח את עתידו הרוחני של בנו יצחק אבינו ע"ה...

מסר גדול יש מכאן: לא פעם אנו נדרשים לקבל הכרעה בעניינים שונים, לצערנו הרבה אנשים פועלים ההיפך מדרכו של אברהם אבינו. כאשר נצרכים הם לקנות מזווה לבית או תפילין לבנם שהגיע למצוות, הם נותנים אמון מוחלט לגבוי כשרות התפילין והמזווה בכל אחד שמוכר בזול. אך כאשר הם קונים מוצר חשמלי או רהיט לבית הם מבררים אצל חברים, מחפשים המלצות, קוראים תגובות בכל מקור מידע שרק יכולים הם להשיג... בא אברהם אבינו ללמדנו את הדרך הנכונה שיהודי צריך לדבוק בה בנתינת אמון בבני אדם: כאשר הדבר הוא בעניינים רוחניים יש לבדוק ולפשפש ולנסות ולחפש את הטוב ביותר ולא לסמוך על אף אחד! ובעניינים גשמיים זה כבר לפי ההרגשה...

זמני השבת
הדלקת נרות מוצאי שבת
6:30 5:31
בא לשימור על קדושת הגליון
אין לקרוא בשעת התפילה
7:05 ר"ת

אָהוּ זְהוּזָה

גינה משותפת

קרקע השייכת לשותפים, כלומר ליותר מאדם אחד, חייבת במצות שמטיטה, ועל כן גם על הגינות שבסביבות הבתים המשותפים חלה מצות השמטיטה, ואסור לעשות שם אף אחת מהמלאכות האסורות בשנה זו.

ומכח איסור זה, אסור לאדם הדר בבית משותף, לתת את ידו לכך שישתמשו בכספו על מנת לעשות מלאכות האסורות בשביעית, ובודאי שאסור לו לשכור לשם כך אדם אחר שיעשה עבורו את המלאכות בגינה בשנה זו, אלא חובה קדושה על כל דיירי הבית המשותף להיזהר במצות השמטיטה, שלא יעשו בניגודם אלא מלאכות המותרות בשנה זו, (כגון השקיה לפי הצורך בכדי שלא יגרם נזק לצמחי הגן, וכיוצא בזה), אבל פעולות שאינן חיוניות לקיום הצמחים, לא יעשו כלל בשנה זו.

אדם שהוא זהיר במצות ה' יתברך, והוא דר בבנין ששאר הדיירים בו אינם שומרי תורה ומצוות, ישתדל להשפיע עליהם בדכי נועם להימנע מן המלאכות האסורות לעשותן בשנה זו, ואם יודע כי דבריו יפלו על אוזניים ערלות ושכניו לא יסכימו לשמור שביעית כהלכתה, יש לו ב' דרכים להינצל מאיסור שביעית, הראשונה, שבעת התשלום לועד הבית יודיע בפירושו, כי התשלום בא לצורך תשלומים אחרים לועד הבית, אך לא בעבור הגינה, או שיאמר כי התשלום בא אך ורק לצורך המלאכות המותרות בשנת השמטיטה, כגון השקיה לפי הצורך כדי למנוע התייבשות וכדומה. והאפשרות השנייה היא, שיפקיר בפני שלשה בני אדם את חלקו בגינה המשותפת, ובכך נמצא שאין לו שום שייכות לגינת הבניין.

אהל לחידוש חידושים ופנינים לשולחן השבת

"ויהיו חיי שָׂרָה מֵאָה שָׁנָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה וְשִׁבְעַת שָׁנִים שְׁנֵי חַיֵּי שָׂרָה"

התורה מציגת את מספר שנות חייה של שָׂרָה אִמְנוּ בְּפְרוּט רב: מֵאָה שָׁנָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה וְשִׁבְעַת שָׁנִים. ראייתי באור נפלא, המתניח ללשון שָׂבָה נקט הפסוק בכל מספר -מֵאָה שָׁנָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה וְשִׁבְעַת שָׁנִים: המספר מֵאָה עושה רשם של דָּבָר גָּדוֹל. כְּשֶׁמְזַכְּרִים אוֹתוֹ, מתעוררת תחושה של רבוי ושל עֲצָמָה: מֵאָה! וְהִנֵּה, התורה כותבת לנו: "מֵאָה שָׁנָה", בלשון יחיד המורה על מעוט. גם המספר עֶשְׂרִים מְצִיג נִקְדַּת הַשֵּׁג מְסִימָת; הוא חותם את שתי העשרות הראשונות וְנִתְפָּס גם הוא כְּמִסְפָּר גָּדוֹל. גם כֵּן כּוֹתֵב לֵנוּ הַתּוֹרָה: "עֶשְׂרִים שָׁנָה", בלשון יחיד. ואלו במספר שָׁבַע, שהיא מספר קָטָן, המְצִיג פְּמוֹת מוֹעֲטוֹת ויחידות בודדות - כֵּן כּוֹתֵב לֵנוּ הַתּוֹרָה: "שִׁבְעַת שָׁנִים" - בלשון רבים!

מדוע במספרים הגדולים נקטה התורה בלשון יחיד, ובמספר הקטן בלשון רבים?

אומר הזהר הקדוש (דף קכב ע"ב): "מאן דאיהו זעיר איהו רב. מאן דאיהו רב איהו זעיר" - מי שמחשיב את עצמו כְּאֵדָם גָּדוֹל - בְּעֵינֵי הַתּוֹרָה הוּא קָטָן וְדָל, מֵאָה - שָׁנָה; אֵךְ מִי שְׂרֹאָה אֵת עֲצָמוֹ כְּקָטָן, הַתּוֹרָה רוֹאֶה בּוֹ אֵדָם גָּדוֹל, שָׁבַע - שָׁנִים.

כָּל שֶׁאֵדָם מְקַטֵּן אֵת עֲצָמוֹ וּמִתְרַחֵק מִן הַגָּאוּהַ, הוּא חֲשׂוֹב וּמַעֲרָךְ יוֹתֵר לִפְנֵי הַקִּבְיָ"ה. מִי שֶׁכָּל גְּמִינָה סְבוּרָה שֵׁיט לֹו עֲדִין הַרְבֵּה מֵהַלְעֲשׂוֹת וְכִי הוּא רְחוּק מִשְׁלֵמוֹת - שְׁנוֹתָיו הֵן 'שָׁנִים', אֵךְ אִם סְבוּרָה הָאֵדָם שֶׁכָּבֵר הַגֵּיעַ לְדַרְגָּה גְבוּהָה - מִכֵּן הוּא יִתְחַיל רַק לְרַדְתָּ... שָׂרָה אִמְנוּ, כֵּן חִיָּה לֹא הִרְגִישָׁה אֵלָּא כֵּבֶת "שָׁנָה". אִפְלוּ כִּשְׁהִיָּתָה בֵּת מֵאָה וְעֶשְׂרִים חֲשָׂה כֵּאֵלּוּ לֹא עֲשִׂתָּה בְּעוֹלָם אֵלָּא שָׁנָה אַחַת. אֵךְ בְּסוּף בְּסוּף, כִּשְׁעֲזָבָה אֵת הָעוֹלָם, עֲזָבָה אוֹתוֹ כִּשְׁ"שָׁנִים" רְבוֹת וּמְלֹאוֹת מַעֲשֵׂי מֵאֲחֻרְיָה, וְהַתּוֹרָה מְצִיגָת אֵת גְּדוּלְתָהּ בְּלִשׁוֹן רְבִים.

"וַיִּקֶם אַבְרָהָם מַעַל פְּנֵי מֵתוֹ"
הַתּוֹרָה מְסַפֵּר לֵנוּ שֶׁאַבְרָהָם בָּא "לְסַפֵּד לְשָׂרָה וּלְבַכְתָּה". לְאַחַר מִכֵּן - "וַיִּקֶם אַבְרָהָם מַעַל פְּנֵי מֵתוֹ". קִימָה זוֹ שֶׁל אַבְרָהָם, לֹא הִיָּתָה רַק בְּמוֹבָן הַסִּכְנִי. הַתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה רֵאֲתָה צָרָה לְצַיֵּן לֵנוּ כִּי אַבְרָהָם קָם מַעַל פְּנֵי מֵתוֹ, כְּדֵי לְלַמְּדֵנוּ, שֶׁמִּכָּל צָרָה וּמִכָּל מִשְׁבָּר יָכוֹל הָאָדָם לְקוֹם וּלְהַמְשִׁיךְ הַלָּאָה. יִשְׁנֵם אֲנָשִׁים שֶׁמִּשְׁבָּרֵי חִיָּהֶם גְּרָמוּ לָהֶם לְאַבֵּד אֵת כָּל עֲתִידָם. כֵּן מֵה שְׁהִיָּה לָהֶם עַד אוֹתוֹ אַרְוַע שְׁעָצֵר אֵת חִיָּהֶם, כֵּן מֵה שֶׁתְּכַנְנֵנוּ לְהַסְפִּיק - הַכֵּל נְמוּג בְּעֲצָמַת הַפֶּאֶב וְהַחֲדָלוֹן שֶׁהֵיוּ מְנַת חֲלָקָם. אֵךְ אַבְרָהָם אֲבִינוּ, לְמֵרוֹת הַפֶּאֶב הַנּוֹרָא, לְאַחַר שֶׁתִּמָּה תְּקוּפַת הָאֶבֶל - קָם וְהִתְעוֹדָד. "וַיִּקֶם אַבְרָהָם!" אַבְרָהָם מִמְּשִׁיךְ בְּכָל פְּעִילוֹתוֹ הַנְּרַחֲבֶת - בְּמַעֲשֵׂי הַחֶסֶד וּבְגִיּוּר הַגֵּרִים. יִתְרָה מֵזֹאת, בְּהַמְשִׁיךְ הַפְּרָשָׁה אֵנוּ מוֹצְאִים שֶׁאַבְרָהָם נִשָּׂא אֵת הַגֵּר בְּשִׁנִּית, וְזוֹ לְדָה לֹו בְּנִים נוֹסְפִים לְרַב. בְּכַח הָאֲמוּנָה כִּי "א-ל אֱמוּנָה וְאֵין עוֹלֵי", וּבְכַח הַיְדִיעָה כִּי גַם הַקְּשָׁיִים נִשְׁלָחִים אֵלֵינוּ מֵאֵתוֹ וְתִבְרָךְ בְּכַמוֹת מְדִיקָת וּמְדִקְדָּקָת, יָכוֹל כֵּן יְהוּדֵי הַתְּנַבֵּר עַל כָּל מְכֻשׁוֹל, לְהַמְשִׁיךְ הַלָּאָה וּלְבָנוֹת עוֹלָמוֹת הַיְדִיעָה. (משכני אחריד)

להערות והארות, הנצח ות,
לעילוי נשמת וכו' 054-8444774
לקבלת העלון במייל נא לכתוב ל:
8444774@Gmail.com

אהל המעשה

שרה אמנו איננה. אברהם אבינו קם מעל פני מתו, כדי לטפל בקבורתה של שרה. הוא פונה לבני חת שידברו עם עפרון על חלקת הקרקע שלו למכירה, ועפרון מציע לתת אותה בחינם. אברהם מסרב לקחת בחינם: "בכסף מלא יתננה לי בתוכם לאחוזת קבר".

שמעתי על "קמח מלא", "עץ מלא" ואפילו "עולם מלא". אבל מה זה "כסף מלא"? את הדיוק הזה מדייק הרה"ק יצחק יעקב מביאלא, בעל ה"דברי בינה". זיע"א

דוד הגביר התקשה להחשות. למול עיניו יושב זלמן האביון על שפת הנהר, בצהרי היום, לידו דלי עם מעט מים ובידו חכה, והוא מנסה לדוג דג או שניים לארוחת הצהריים למשפחתו. "זלמן", ניגש דוד מאחור בטפיחה ידידותית לסביבה, "אני לא מבין אותך. אתה יושב עם החכה מדי יום בשביל דג או שניים, אחר כך אתה קצת נח, וקצת קורא תהלים, ושומע שיעור בין מנחה למעריב".

זלמן הנהן בראשו, כמנסה להבין מה רוצה הגביר, ואיך זה קשור לניסיון הדיג היומי שלו. "אני חושב לעצמי", המשיך דוד, "מדוע שלא תלווה מעות, תעסיק לך שניים-שלושה נערים שיעזרו לך בדיג, תמכור את התוצרת לתושבים ותתפרנס ברווח". זלמן הניח את החכה, ניגב את ידיו ושאל: "ומה אעשה אחרי שאתפרנס ברווח?" הגביר שפשף את אוזניו, שמא לא שמע בהן כיאות, אך הסביר בסבלנות: "תתרחב. תשכור לך סירה קטנה, תפרוש רשתות, תעלה במצודתך דגים שאינם מצויים בסמוך לחוף וכך תגדיל את הכנסתך".

"טוב ויפה", הסכים זלמן, "אבל מה אחר כך?" הגביר הבין עם מי יש לו עסק, והחליט להסביר לו לזלמן מעתה ועד עולם כיצד מתנהל מסחר ומה הם השלבים: "בשלב הבא יהיה בידך די כסף לקנות את הסירה, לא תצטרך להוציא הוצאות שכירות. כאשר תרוויח עוד יותר, תוכל כבר לשכור דוכן של קבע בשוק למכירת הדגים. תרוויח סכום הגון מדי חודש ואפילו תחסוך". זלמן הנהן בראשו לאות שהוא מבין, אך סימן לגביר להמשיך את התיאור. "אתה תגיע לאחר מספר שנים של חריצות ועבודה נכונה למצב שכזה בו תוכל לקנות מפעל, בו יעבדו את הדגים הרבים שידוגו עבורך צי של שוליות דייגים. אפילו לא תצטרך לגעת בדג, תשב עם מקטורן ועניבה בבית החרושת לעיבוד הדגים ושיווקם, ותוכל ליהנות ממפעל חייך".

זלמן חיכך את ידיו בהנאה, ושאל מעשה-תם: "ואחרי שאהיה כל כך עשיר, מה אעשה?"

הגביר השיב בפזונו: "תוכל ליהנות בזמנך הפנוי, לדוגמה, לצאת לדוג להנאתך עם חכה בצהרי היום". זלמן הריע בתרועת מנצחים, ושאל: "למה לי כל הבלגן, אם כבר כעת אני יכול ליהנות ולדוג בשלווה?!". "נבהל להון איש רע עין ולא ידע כי חסר יבואנו", דורש המדרש את הפסוק על עפרון, שהציע שדה בחינם, ולבסוף - "חסר יבואנו", שנחסרה אות ו' משמו ונכתב עפרן. במבט מעמיק יותר, החיסרון היה גם מוחשי: עפרון היה להוט כל ימיו אחר כסף ועוד כסף ועוד כסף. תמיד הרגיש שאין לו מספיק, תמיד הרגיש שחסר לו.

לעומתו, אברהם אבינו נתברך בכך שגם כאשר לא היה לו מאומה, הרגיש שלא חסר לו כלום. וזהו שאומר אברהם לבני חת, אני משלם על המערה ב"כסף מלא", כסף כזה שלא רודפים אחריו כדי להשיג ממנו עוד ועוד, רק כדי

להגיע בסופו של דבר למה שיכולנו להשיג גם קודם לכן ובלי כל הבהלה לזהב.

יסוד זה של ה"דברי בינה" יעזור לנו לשים לב לסדרי העדיפויות בחיים. מה העיקר ומה הטפל. זה מצוי בענייני כספים, אבל לא פחות מכך בענייני הרוחניות, הבריאות, המשפחה ועוד.

מי שיודע לדאוג לצרכיו השונים בלי לרדוף בבהלה אחרי מותרות, ויודע מה קודם למה, יש לו חיים מלאים, יש לו עולם מלא. מי שמחפש ורודף אחרי המותרות ואחרי מה שאין לו, גם הישגיו וכספו הם ההיפך מ"כסף מלא". ייתכן שיאבד את שלווה הנפש ברצותו להשיג מעט שקט ורוגע... (ישראל מלכה)

הגביר עמד באמצע

תפילת העמידה, כאשר המשולח

עומד וידו מושטת, מבקשת צדקה.

אמצע שמונה-עשרה, זה מבלבל את הכוונה.

הגביר מסמן ביד תנועה של "לא עכשיו".

המשולח לא זז: "זה פיקוח נפש!".

"אם זה פיקוח נפש", משיב הגביר בשקט,

"מותר לי לענות לך:

אני לא מתכוון לתת לך כסף"...

קצת מאתל

"ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים שני חיי שרה"

כותב רש"י: "כולן שווין לטובה". האמנם?! וכי כל חייה של שרה טובים היו? הרי רוב שנותיה חיה בעקרות מתמשכת, ומה עם הסבל שעברה עם הגר שפחתה

המתנשאת והתנהגות ישמעאל בנה? ואיך שכחנו את חטיפתה בידי פרעה ואבימלך? אפילו מותה היה טראגי... אדרבא, שנותיה היו מסכת סבל וייסורים, וכיצד זה מסתדר עם דברי רש"י שכל שנותיה שווים היו לטובה? מיישב הרב עמוס בוכריץ זצ"ל שכל חייה של שרה אמנו היו באמונה מתמדת שכל צרה שבאה עליה, הרי היא בסופו של דבר לטובה, כי כל מה שה' עושה, לטובה הוא עושה. אם הקב"ה גזר עליה למשל להיות עקרה, הרי שיש בכך מטרה טובה. וממילא כל ימי חייה עברו בהרגשה טובה והיו שווין לטובה, כולל ימי הצרות והייסורים. לפיכך, היה הגאון רבי משה לוי זצ"ל משנן לתלמידיו, כי הידיעה שהכל לטובה הכרחית, ועל האדם להתרגל לקבל כל דבר באהבה, ולהיות סמוך ובטוח שהכל לטובתו. מאבינו שבשמים שאוהב אותנו בלי סוף, לעולם לא יכול לצאת רע בשום אופן. אדם יכול לומר שהוא במצב קשה, אך בשום אופן לא במצב "רע". אמנם בעינינו נראה הדבר כרע, אך ללא ספק הדבר לטובתו ולטובת נשמתו.

מדוע אנו אומרים בברכת אבות "גומל חסדים טובים" - היה הגר"מ מקשה - הרי די היה לומר "גומל חסדים"? הוא שואל והוא משיב: אצל בשר ודם יכול להיות חסדים שבסוף יצא מהם דברים רעים, ואילו חסדיו של הקב"ה תמיד "טובים". יסוד בסיסי וחשוב זה, הבין התנא הקדוש נחום איש גמזו, וזה ליוה אותו בכל חייו. ומכאן שמו "נחום איש גמזו" - מפני שעל כל דבר "רע" שארע לו, היה אומר: "גם זו לטובה".

ומדוע לא פשוט לאנשים להאמין שהכל לטובתם? כי לא תמיד מבין האדם איך יכול הדבר להיות לטובתו, כאשר אין גרוע מזה מנקודת מבטו. וזה מפאת שראייתו חלקית ומצומצמת, ואינו יכול להביט על התמונה הכוללת, שרק על ידה ניתן להבין כי הדבר נעשה לטובתו.

מסופר על יהודי שאיבד את כל משפחתו בשואה, אך הצליח לשרוד לבדו ולהקים מחדש משפחה גדולה! והנה באחת השנים באמצע ליל הסדר, כאשר שרו את הפיוט "מה נשתנה", ניגש אליו לפתע נכדו ושאלו: "סבא! ספר לי מאיפה היו לך כאלו כוחות נפש לעבור את כל הניסיונות ולהקים משפחה מחדש? איך לא נשברת?!".

השיבו הסבא: "דע לך! באמת לא היה לי קל בחיים. אולם פעם הוזמנתי לליל הסדר אצל הרבי הקדוש מבלז זצ"ל, וכאשר הגיע הרבי לשאלת 'מה נשתנה', הבחין כי בנו הקטן אינו שואל 'מה נשתנה', ולכן הזיז הרבי את הצלחות בשולחן ממקום למקום בכדי לעורר את בנו לשאול, אולם הוא לא שאל... הזיז הרבי את השולחן עצמו למקום אחר, אך גם כעת בנו לא שאל ולא התפלא! פינה את השולחן, וגם זה לא עזר! לבסוף פנה הרבי לבנו ושאלו: 'אתה רואה שאני עושה כל כך הרבה שינויים, ואינך שואל 'מה נשתנה'?!'. השיבו בנו בתמימות טהורה ואמר: 'על אבא - לעולם לא שואלים שאלות!'".

פנה הסב לנכדו ואמר: "לאחר השואה, היו לי הרבה 'שאלות', אבל מאותו ליל הסדר מלווה אותי תשובתו האמיתית של הילד הזך, כי 'על אבא לא שואלים שאלות'... וכל מה שאבא עושה, הכל לטובה! מעשה זה סייע בידי לא לשאול על אבינו שבשמים, כי כל מעשיו הם רק לטובה. האמונה שלי בבורא עולם היא הכח הגדול שיש לי בחיים, ובזכות זה זכיתי להגיע עד הלום!". (הרב עובדיה חן)

**ברכה והצלחה
ובריאאות איתנה**
אסף בן אשר ומשפחתו הי"ו
דוד אשר בן איבון ומשפחתו הי"ו

לרפואה שלימה
סעיד אשר בן לאה הי"ו
אורה בת סניורה הי"ו

שיעור בפרשת שבוע
מהרב שמשון פוקס שליט"א
כל יום חמישי
מיד לאחר מנחה
בביכני"ס אור אבנר
רח' משה דיין קרית הסביונים יהוד
מנחה - בשעה 17:30

בית הכנסת
"עולי בבל"
ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל
חדש-שחרית - 6:00 נץ
מנין ב' - 7:30
מנחה ערבית - 17:30
שיעורי תורה מידי יום
לאחר ערבית
יום א' ב' ה'
רב בית הכנסת
הרב יהונתן אמדי שליט"א
יום ג'
הרב שמשון פוקס שליט"א
יום ד'
הרב נאור דרשני שליט"א
יום ה' -
הרב רפאל עגיב שליט"א
בשעה 19:30

"עץ חיים היא למחזיקים בה"
לזכות להצלחה ולבריאות איתנה
טוביה שרבי בן נזימה
ומשפחתו הי"ו
דוד חיים בן עליזה
ומשפחתו הי"ו
אופיר דלל בן אורה
ומשפחתו הי"ו

בית הכנסת "היכל יצחק דוד"
רח' דוד אלעזר 18
תפילת שחרית
6:30
מנחה וערבית (סמוכות) - 17:30
שיעורי תורה מידי יום אחרי
ערבית